

ליא מבוינים כלום!

אלי דסל, העולם הזה

אלי דסל, העולם הזה

„אגו טריפ“

„זה בכלל לא אונס!“

פאב פריקי, „אגו טריפ“, שולחן אחר. חבורה שונה. הבחורים: שיער קצוץ, „תיספורת צבאית“. חבורות לבושות ברישול. פה לא ניטו „לדפוק“ הופעה לפני היציאה. כאותו פאב, שולחן אחר, אנשים אחרים, אותו „נוער“.

יפעת חן (19), חמי נחמיאס (19), רויטל ויינשטוק (20), אבי זינגר (19), דרור סבג (21). דרור: מה העניין. זה ברור שאדם שהוא שופט הוא מבוגר מאיתנו ושופט אותנו לפי התפיסה שלו. אני לא יודע אם זה בסדר, זו המציאות. אחותי הגדולה היתה נוער, בתקופת מילחמת יוסה'כפורים, גם אז דיברו על התפוררות הנוער. כן, רובם באמת התפוררו בסוף, בקבר. כל הזמן המורים היו אומרים לנו שאנחנו סררי'ערכים, שרק כסף מעניין אותנו, שאנחנו היגיינים רק לרכוש, ולא לערכים. זה הכל שטויות. כל העולם הישגי, כל אלה שמעבירים עלינו ביקורת, כולל השופטים, לא היו מסוגלים בעולם של היום להגיע למה שהגיעו בזמנם. היום המילחמה היא אכזרית יותר, צריך להתאים לאווירה הכללית.

יפעת: טוב, זה ברור שיש פער, אבל מה שחשוב בעניין הזה, הוא: האם השופטים יכולים לשפוט את הנוער של היום, כשהם מצהירים שהם לא מבינים את מינהגיו? אני מתרגזת, כי לא הייתי רוצה להישפט אצל שופטים שמנותקים מרפואי'ההתנהגות שלי.

חמי: כן, אבל פה מוצב באונס. עובדה שהשופטים הרשיעו אותי.

יפעת: זאת בדיוק הנקודה. אולי, אם השופטים היו מבינים את הנוער של היום, הם לא היו חושבים שהיה פה אונס. אולי הם היו מאמינים לבחור, שאמר שהיא התלוננה נגדו רק בגלל שהוא לא התקשר איתה.

רויטל: במיקרה הזה באמת יש בעייה. אני קראתי את עדות הבחורה, וההתנהגות שלה באמת מעלה הרבה סימני'שאלה. אני בהתחלה הייתי נורא נגד יובל מסנר. כשרק התפרסם המיקרה, שמחתי שהוא נעצר. עכשיו אני מרחמת עליו. אני מרגישה שאם השופטים כן היו מבינים את התנהגות הנוער היום, הם בטוח היו מוכים אותו. לדעתי, הוא לא אנס.

אבי: פה השופטים גנעו בי אישית. אני חוזר לבסיס ומרגיש הפרייאר של המדינה. אם בזה שאני יושב בפאבים אני מוזר ופסול, אז גם בשרות שלי אני פסול. שישחררו אותי, או שיכבדו אותי, שייבינו שנוער תמיד מתנהג אחרת מהמבוגרים. לנו יש צורך להתפרק מלחצים שלשופט אין. אולי יש לשופטים לחצים, והם לא מסוגלים להרשות לעצמם להתפרק מהמתח כשיגנון כזה. אז לנו יש מזל. ויותר חשוב, אנחנו לא ילדים. יש לנו שיקול'דעת.

יפעת: אני אגיד מה לדעתי לא בסדר בהתנהגות הבחורה. רק זה שהיא התלוננה עליו. קטעים כאלה קורים כל הזמן. זה לא אונס. היא פשוט רצתה להתנגס בו.

רויטל: רגע, את חושבת שהשופטים היו צריכים להיות חברה' מהפאב, ואז הם היו מוכים אותי?

יפעת: אם הם באמת היו מעורים בהתנהגות של הנוער, הם היו מתייחסים לכל הסיפור אחרת, היו להם כלים אחרים להבין התנהגויות שרחוקות מהם לגמרי. עובדה שחוק הוא לא יבש, אחרת לא היו מביאים עדים ולא היו מנסים להוכיח. היו מאשימים, וזהו. דווקא בקטע של ההתרגשות מהסיפור שמסכיב הם יכלו להחליט לזכות. הם לא מבינים כלום.

אבי: אני מסכים לגמרי, אפילו פה, בפאב, את רואה אנשים שונים באותו גיל. מה זה, שמו עלי אות'קלון?

חמי: ובצבא, זה שהמפקד מבוגר מאיתנו רק בשלושה חודשים? זה בדיוק אותו הדבר! אדם שופט אחרים לפי הכללים שלו.

דרור: וזה בדיוק הרבר שגרוע. אסור לעשות את זה. צריכים לשפוט רק את האירוע, באופן הכי אובייקטיבי שאפשר.

חמי: אין אובייקטיבי מוחלט.

יפעת: רע מאוד.

„אגו טריפ“

„זה קורה בכל יום!“

פאב פריקי, „אגו טריפ“. לכאן באים חברה' ורוקים יותר, בלבוש ובהתנהגות. ליד השולחן יושבת עדי גבאי (18), לבושה בשחור, עשרות שרשראות, שערה מעוצב פרוע. בידה כוס בירה גדולה. לידה אלכס גוזמן (23), עגיל באוזן ולבוש זרוק. איתם יושבת אני לם (30), המצהירה מייד שהיא אינה בגיל הנכון, אבל „אני מבינה את הנוער, אני איתם“.

אני: כל דור שנולד סוחב אחריו פער דורות של הדור שלפניו. השופטים גם הם כגיל כפול משלנו, הם רואים את הדברים מנקודת'מבטם. תנור שופטים הם צריכים להיות בקשר עם הנוער, אולי דרך עובדים סוציאליים שמעורים בין צעירים, המודעים לכל'ההתנהגות של הנוער. ואז, אם יש אדם כזה בחברה'השופטים, השופטים צריכים להתייחס לנוער אחרי שהם מבינים אותו. הבחורה היתה מאה אחוז שהיא הלכה אליו הביתה. אז מה? זה קורה יום יום, וזה בסדר. זה הסיגנון היום.

אלכס: השופטים היו כגילנו לפני הרבה'הרבה זמן. הם קוראים להתנהגות שלנו איזמה ונוראה. אני אומר לא. הם לא מבינים. זו לא התנהגות איזמה, זה מראה על נוער מפותח.

עדי: בתקופה שלהם, כשהיו צעירים, לא היתה להם האפשרות לחיות כמונו. אני בטוחה שאם היתה להם השופטים ההודמנות אפילו לערב אחר להיות כמונו, הם היו מתמכרים לזה. אני, במקום השופטים, הייתי מקנאה בנו. לנו, כנוער, מותר לחיות בדיוק כמו שמתחשק לנו. אנחנו עושים מה שבראש שלנו. אין לנו התחייבויות עדיין, אין אחריות. הכל חופשי.

אלכס: השופטים צריכים לקחת בחשבון את התפתחות הנוער, ולגבש עמדה בהתאם. הנוער של היום מתנהג כפי שמתווים לו ההתפתחות הטכנולוגית, התפתחות העולם וכאלה. התאוריות של השופטים הן ע'פ'י זמנם. לעולם של היום אנחנו פי אלף יותר פיקחים.

עדי: כשאנחנו נהיה כגיל של השופטים, כבר לא יהיו יותר מילחמות. בני'הנוער שלנו כבר לא מוכנים למות, מוכנים לחיות, לחיות.

אלכס: הנוער היום מחליט בשביל עצמו. פה ההבדל הגדול. לא מחליטים יותר בשבילנו. אף אחד לא יכול להחליט עבורנו מה נלמד, עם מי להתחתן, כמה נעבוד. זה סיגנון פרימיטיבי שנגמר. צריך להבין את העולם של היום. הדור של השופטים לא מביין את העולם של היום. זה נכון גם לגבי ההורים שלנו. זה נכון לגבי כל האנשים בדורות שלפנינו.

עדי: ההתנהגות הבחורה לא נראית לי מוזרה. אני חייבת להספיק כמה שיותר, לא לפספס כלום. היום אין הברל בין בחור לבחורה.

אלכס: אני יודע שהסיפור של פער'דורות ייפסק בזמן שאנחנו נגיע לגיל מבוגר. אנחנו כבר לא נעז להעביר ביקורת על דור שלם. אנחנו בניין. אנחנו כבר יצאנו מהפרימיטיביות הזו. כן, גם השופטים, במיקרה הזה, הם פרימיטיביים, כי הם שופטים דרך העיניים שלהם, וזה מוטעה. כל אלה שיושבים בכיסאות שלהם ומעבירים ביקורת מעצבנים אותי.

עדי: לי, כעצם, ככלל לא איכפת מה ששופטים גידו על הנוער של היום. אני עושה מה שבראש שלי. אם הייתי צריכה להישפט אצל שופטים כאלה? נכון. הייתי מתנגדת.

אני: אני בת 30, אבל בכוונה אני מסתובבת גם עם צעירים ממני, כי אני בראש שלי שופטת בני'אדם, ולא גיל של בני'אדם. למי שיש ראש שמתאים לי, אני אתחבר איתו, זה יכול להיות ב'אדם, 80 וילד כן 15. אם היום אני מרגישה אחרת ממה שהרגשתי בגיל 18? כן, ורק לטובה. בגיל 18 לא היה לי האומץ לעשות מה שאני רוצה. היום אני מקנאה בנוער, שיכול לעשות בדיוק את מה שבראש שלו. לא כמו אצלנו. זה רק לחיוב. הנוער של היום הרבה יותר מבוגר ועל'איכפיק, בטח שיותר מהנוער של השופטים, בזמנם.